

Odluka kojom se sprječava stupanje na snagu Zakona o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske

Br. 15/23

Koristeći se ovlastima koje su mi dane člankom V Aneksa 10 (Sporazum o civilnoj provedbi Mirovnog ugovora) Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini, prema kojem je visoki predstavnik konačni autoritet u zemlji glede tumačenja pomenutog Sporazuma o civilnoj provedbi navedenog Mirovnog ugovora; i posebice uzevši u obzir članak II.1(d) gore navedenog Sporazuma, prema kojem visoki predstavnik “pruža pomoć, kada to ocijeni neophodnim, u iznalaženju rješenja za sve probleme koji se pojave u svezi s civilnom provedbom”;

Pozivajući se na stavak XI.2 Zaključaka Vijeća za provedbu mira koje se sastalo u Bonnu 9. i 10. prosinca 1997. godine, u kojem je Vijeće za provedbu mira pozdravilo nakanu visokog predstavnika da uporabi svoj konačni autoritet u zemlji glede tumačenja Sporazuma o civilnoj provedbi Mirovnog ugovora kako bi pomogao u iznalaženju rješenja za probleme, kako je prethodno rečeno, “donošenjem obvezujućih odluka, kada to bude smatrao neophodnim,” u svezi s određenim pitanjima, uključujući (u skladu s točkom (c) ovog stavka) i “mjere u svrhu osiguranja provedbe Mirovnog sporazuma na čitavom teritoriju Bosne i Hercegovine i njezinih entiteta”;

Pozivajući se također na stavak 4 Rezolucije 1174 (1998) Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda od 15. lipnja 1998. godine, prema kojem Vijeće sigurnosti, u skladu s poglavljem

VII Povelje Ujedinjenih naroda “...ponavlja da je visoki predstavnik konačni autoritet za tumačenje Aneksa 10 o civilnoj provedbi Mirovnog ugovora i da u slučaju spora može davati svoja tumačenja i preporuke, te donositi obvezujuće odluke, kako god ocijeni da je neophodno, o pitanjima koja je obrazložilo Vijeće za provedbu mira u Bonnu 9. i 10. prosinca 1997. godine”;

Podsjećajući također da je Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda u više navrata potvrdilo svojim rezolucijama donesenim na osnovu poglavlja VII Povelje Ujedinjenih naroda da uloga visokog predstavnika kao konačnog autoriteta u zemlji u glede provedbe Aneksa 10. Dejtonskog mirovnog sporazuma uključuje “ovlaštenje za donošenje obvezujućih odluka kada ocijeni da je to neophodno o pitanjima koja je Vijeće za provedbu mira razmatralo u Bonnu 9. i 10. prosinca 1997. godine”;

Imajući u vidu najnoviji komunique Upravnog odbora Vijeća za provedbu mira, u kojem je Upravni odbor još jednom potvrdio svoju punu potporu visokom predstavniku u osiguranju punog poštivanja Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH i provođenju njegovog mandata u skladu s Aneksom 10 i odgovarajućim rezolucijama Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda;

Prisjećajući se da u Rezoluciji 2549 (2020) Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda “poziva strane da se u skladu s Mirovnim sporazumom pridržavaju svoje obveze da u cijelosti surađuju sa svim institucijama uključenim u provedbu ovog mirovnog sporazuma, kako je opisano u Mirovnom sporazumu”;

S obzirom na to da obveze, koje su prema Aneksu 10. Općeg okvirnog sporazuma za mir preuzele strane u sporazumu, u koje se ubraja i Republika Srpska, obuhvataju i odredbu (članak IV) prema kojoj će “strane u potpunosti surađivati s visokim predstavnikom i njegovim osobljem, kao i s međunarodnim organizacijama i agencijama, kako je predviđeno u članku 9 Općeg okvirnog sporazuma.” i to da je “visoki predstavnik konačni autoritet u zemlji glede tumačenja pomenutog Sporazuma

o civilnoj provedbi navedenog Mirovnog ugovora”;

Podsjećajući na Odluku Ustavnog suda Bosne i Hercegovine u predmetu br. U-9/00 od 3. studenog 2000. godine, kojom se, između ostalog, predviđa slijedeće “... Uzimajući u obzir sveukupnu situaciju u Bosni i Hercegovini, pravni status visokog predstavnika, kao predstavnika međunarodne zajednice, nije izniman, već su slične funkcije poznate iz drugih zemalja u specijalnim političkim okolnostima. Relevantni primjeri su mandati pod režimom Društva naroda, i, u nekim pogledima, Njemačka i Austrija nakon Drugog svjetskog rata. Iako priznate kao suverene, dotične države su bile podvrgnute međunarodnom nadzoru, a strane vlasti su djelovale u tim državama u ime međunarodne zajednice, supstituirajući se za domaće vlasti. Akti koje su donosile međunarodne vlasti su često bivali donošeni u ime država pod kontrolom”;

Podsjećajući također da je navedenom Odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine priznato da se supstituiranje funkcija vlasti države “svodi na neku vrstu funkcionalne dualnosti: jedna vlast jednog pravnog sustava intervenira u drugom pravnom sistemu, čime njezine funkcije postaju dualne. Isto vrijedi i za visokog predstavnika: međunarodna zajednica mu je povjerila posebne ovlasti i njegov mandat je međunarodnog karaktera. (...) visoki predstavnik – čije ovlasti, koje proizilaze iz aneksa 10 Općeg okvirnog sporazuma, relevantnih rezolucija Vijeća sigurnosti i Bonske deklaracije, nisu podložne kontroli Ustavnog suda, kao ni vršenje tih ovlasti – je intervenirao u pravni sustav BiH supstituirajući se za domaće vlasti.. (...) U tom pogledu, zakon koji je on [visoki predstavnik] donio je prirode domaćeg zakona, te se mora smatrati zakonom BiH”;

Imajući u vidu da je stav Ustavnog suda Bosne i Hercegovine da “(...) bez obzira na prirodu ovlasti dodijeljenih visokom predstavniku Aneksom 10 Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini, činjenica da je zakon (...) donio visoki predstavnik, a ne Parlamentarna skupština [ili bilo koji drugo

tijelo vlasti], ne mijenja njegov status zakona” ni u pogledu njegove forme, niti u pogledu njegovog statusa, te da ga je stoga nužno smatrati zakonom države;

S obzirom na to da je predmet Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske (“Službeni glasnik Republike Srpske”, br. 67/05 i 110/08) način objavljivanja zakona i drugih propisa i osnivanje javnog poduzeća zaduženog za objavljivanje zakona i drugih propisa te da su ovim zakonom taksativno nabrojana i tijela čije akte ovo poduzeće objavljuje, pri čemu se izričito spominju i odluke visokog predstavnika;

Svjestan da donošenje Zakona o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske, kojim je izostavljena obveza objavljivanja odluka visokog predstavnika u “Službenom glasniku Republike Srpske” – unatoč tome što taj zakon nema nikakav efekat na mandat visokog predstavnika, niti na status i pravni učinak odluka visokog predstavnika kojima se supstituiraju domaća tijela vlasti, niti na akte donesene na temelju međunarodnog mandata visokog predstavnika – predstavlja jedan vid djelovanja u nizu sličnih aktivnosti kojima se uskraćuje suradnja s visokim predstavnikom, čime se djeluje u suprotnosti s Aneksom 10 Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini;

Uzimajući u obzir sve prethodno navedeno, visoki predstavnik ovim donosi sljedeću odluku:

ODLUKA

kojom se sprječava stupanje na snagu Zakona o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske

Članak 1.

Ovim putem se obustavlja zakonodavni postupak donošenja *Zakona o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske*, koji je Narodna skupština Republike Srpske

izglasala na svojoj sjednici održanoj 21. lipnja 2023. godine.

Svi akti i proceduralni koraci doneseni odnosno okončani u okviru zakonodavnog postupka donošenja *Zakona o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske*, uključujući i izglasavanje navedenog zakona od strane Narodne skupštine Republike Srpske na njenoj sjednici održanoj dana 21. lipnja 2023. godine, ovim se putem proglašavaju ništavnim *ab initio* i ne proizvode nikakav pravni učinak.

Zakon o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske, koji je Narodna skupština Republike Srpske izglasala na svojoj sjednici održanoj 21. lipnja 2023. godine, neće stupiti na snagu.

Članak 2.

Svi nadležna tijela i službene osobe dužni su obustaviti donošenje akata, te sve druge radnje i aktivnosti koje imaju za cilj da na bilo koji način omoguće stupanje na snagu ili primjenu Zakona iz članka 1. ove Odluke, uključujući i proglašenje navedenog Zakona i njegovo objavljivanje u "Službenom glasniku Republike Srpske".

Članak 3.

Donošenje akata, te sve druge radnje i aktivnosti spomenute u članku 2. ove Odluke, odnosno primjena na bilo koji način Zakona iz članka 1. ove Odluke spadaju u područje primjene odredbi članka 2. Zakona o izmjenama i dopunama Kaznenog zakona Bosne i Hercegovine i članka 203a (*Neizvršavanje odluka visokog predstavnika*) Kaznenog zakona Bosne i Hercegovine i mogu stoga biti predmet kaznenog progona.

Članak 4.

Ova Odluka će imati prvenstvo u odnosu na bilo koje nekonzistentne odredbe Ustava Republike Srpske, bilo kog zakona, propisa ili akta, bilo postojećeg, bilo budućeg. Ova

Odluka izravno se primjenjuje i nije potrebna niti jedna dodatna radnja radi osiguranja njenog pravnog učinka.

Članak 5.

Ova Odluka stupa na snagu odmah po objavljivanju na službenoj internetskoj stranici Ureda visokog predstavnika.

Ova Odluka se objavljuje na službenoj internetskoj stranici Ureda visokog predstavnika i odmah se objavljuje u “Službenom glasniku Bosne i Hercegovine” i “Službenom glasniku Republike Srpske”.

Sarajevo, 1. srpnja 2023.

Christian Schmidt

Visoki predstavnik